Richard Walther Darré – NÁRODNÍ POTRAVINÁŘSKÁ SPOLEČNOST

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU NA NSEUROPA.BLOGSPOT.COM

DOSTUPNÉ Z: https://nseuropa.org/English/The%20National%20Food%20Estate.htm

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

NÁRODNÍ POTRAVINÁŘSKÁ SPOLEČNOST

Když se 30. ledna 1933 dostala k moci nacionálně socialistická strana, bylo německé zemědělství na pokraji krachu. Od roku 1924 (kdy byla měna stabilizována) do roku 1932 se zemědělci zadlužili přibližně o 12 000 000 000 říšských marek. Rozloha zemědělských usedlostí prodaných v dražbě v tomto období se přibližně rovnala rozloze Durynska. Výnosy z prodeje zemědělských produktů se snížily z přibližně 10 000 000 000 říšských marek v letech 1928-9 na 6 400 000 000 říšských marek v roce 1932/3, což je částka, která nestačí k pokrytí výrobních nákladů. Na druhé straně museli zemědělci platit vysoké sazby daní a úroků a vysoké sociální odvody. Již v roce 1930 upozornila nacionálně socialistická strana veřejnost na zoufalý stav zemědělství a žádala, aby zemědělská politika země věnovala těmto otázkám zvýšenou pozornost, konkrétně vytvořením nové legislativy zabývající se zemědělským majetkem, regulací trhů a vytvořením podnikového systému samosprávy.

Tyto požadavky byly nyní za nacionálně socialistického režimu splněny. Bylo vytvořeno přibližně 700 000 dědičných hospodářství (Erbhöfe) a přibližně 40 % půdy využívané k zemědělským účelům tak bylo osvobozeno od svévolných zásahů profesionálních spekulantů s nemovitostmi. Zákon přijatý za tímto účelem posílil vztah zemědělce k půdě, kterou obdělává, a zajistil jeho vlastnická práva. Kromě toho se snížily poplatky za zemědělský majetek na přiměřenou úroveň, částečně snížením úrokových sazeb a usnadněním splácení dluhů a částečně poskytnutím daňových úlev.

Zákonem přijatým 13. září 1933 byl zřízen Národní potravinářská společnost (Reichsnährstand). Je to jediná

organizace v zemi, která zahrnuje všechny osoby nějakým způsobem spojené se zemědělstvím nebo s výrobou a distribucí potravin pro lidi. Dříve existující organizace, jejichž předmět činnosti byl podobný, byly buď začleněny do Národní potravinářské společnosti, nebo byly zrušeny. Mezi ty, které jsou nyní začleněny do něj, patří mimo jiné zemědělské komory, Zemědělská rada, Národní sdružení zemědělců, Německý zemědělský svaz atd. Vysoce rozvinutý systém družstevních společností byl rovněž podřízen správě Národní potravinářské společnosti

Členy Národní potravinářská společnosti jsou všichni vlastníci, pronajímatelé a nájemci zemědělské půdy, jejich rodiny, zaměstnanci a dělníci. Pod pojmem „zemědělství“ se rozumí i zahradnictví, vinařství a rybářství. Členství dále zahrnuje, jak již bylo řečeno, všechny osoby spojené s výrobou a distribucí potravin, např. výrobce potravin, mlynáře, pekaře, řezníky, obchodníky s potravinami atd. Rozšíření členství na tolik živností bylo nezbytné, protože bez něj by nebylo možné kontrolovat organizaci trhu v míře, která byla považována za žádoucí v národním zájmu. Byly vytvořeny organizace pro všechny trhy, kterých se to týká, např. pro trhy s obilovinami, skotem, mléčnými výrobky, cukrem, bramborami, vejci, pivem, rybami, ovocem, zeleninou, vínem a dalšími. Každá z těchto samostatných tržních organizací se skládá ze všech osob spojených s daným obchodem, takže například organizace pro obiloviny se skládá ze všech pěstitelů, obchodníků s obilím, obilních sdružení, mlýnů, obchodníků s mlýnskými výrobky a pekařů. Organizace trhu jsou částečně regionální a částečně celostátní, tj. organizace zřízené pro jednotlivé části Německa (regionální) jsou podřízeny organizaci příslušné pro celou zemi (celostátní). Tak například dvacet regionálních organizací pro

obchod s obilím je sloučeno do celostátní organizace pro tento obchod atd.

Nacionální socialisté si po celou dobu uvědomovali význam zemědělců jako třídy a zemědělství jako odvětví. Bez ohledu na industrializaci Německa zemědělství stále pohlcuje téměř 30 % všech, kteří se živí prací. Většina potravin v zemi se vyrábí intenzivním obděláváním půdy, i když existují rozsáhlé oblasti, kde je půda poměrně nekvalitní. Podpora zemědělství a produkce potravin je proto jedním z nejdůležitějších cílů, k nimž musí německá zemědělská politika směřovat.

Tato politika se vztahuje především na obdělávače půdy, jejich rodiny a děti, na zachování venkovských tradic a způsobů myšlení, na zemědělcovy smýšlení o cti a zájmy jeho povolání. Národní potravinářská společnost proto považuje za svůj zvláštní úkol nastolit sociální harmonii mezi zaměstnavateli a zaměstnanci, poskytnout ctižádostivému a výkonnému zemědělskému dělníkovi podmínky k postupu, posílit vazby, které ho spojují s půdou, kterou obdělává, a upřednostnit ho při vytváření nových zemědělských usedlostí a nových statků. Zvláštní pozornost je rovněž zaměřena na zlepšení pracovních podmínek, na problematiku bydlení atd. Vzdělávací systém je podporován zřizováním odborných škol pro zemědělce a dalšími způsoby. Je podporován pocit solidarity mezi vesničany a záměrem je také pěstovat tento pocit na celostátní úrovni. Viditelný výraz posledně jmenovanému cíli dává celostátní sjezd zemědělců (Reichsbauerntag), který je svoláván do Goslaru jednou ročně na konci podzimu.

Druhý specifický cíl zemědělské politiky země se zabývá zemědělským podnikem jako takovým, konkrétně opatřeními, která mohou zvýšit a zlepšit produkci v té či oné formě (výroba,

chov dobytka, dodávky vysoce kvalitních osiv, zlepšení půdy atd.). Tyto důležité úkoly lze nejvhodněji plnit díky úzké spolupráci Národní potravinářské společnosti s příslušnými vládními útvary. Dalšími záležitostmi, kterých se to týká, jsou: poradenství v zemědělských otázkách, odborná výuka, zásobování stroji a pořádání zemědělských výstav. V tomto posledním ohledu bylo v posledních letech dosaženo pozoruhodného pokroku a každoroční výstava Národní potravinářské společnosi vždy poskytuje vynikající příležitosti ke studiu již dosažené práce.

V neposlední řadě je Národní potravinářská společnost pověřena kontrolou trhů se zemědělskými produkty. O organizacích zřízených k tomuto účelu již byla zmínka, přičemž zvláštním úkolem Národní potravinářská společnosti je zajistit jejich harmonickou spolupráci a postup podle jednotných zásad.

Spolupráce mezi Národní potravinářskou společností a vládními úřady je velmi úzká. Díky cenné práci, kterou vykonali členové Národní pracovní služby, byly pro pěstování otevřeny rozsáhlé oblasti Emže, na pobřeží Severního moře i jinde. Národní potravinářská společnost je také spojena s takovými záležitostmi, jako je regionální plánování Říše, poskytování půdy pro veřejné účely, vytváření národních rezervací, zalesňovací programy atd.

Národní potravinářská společnost se skládá z 20 regionálních organizací, které se dělí na přibližně 500 okresních organizací, jež se dále dělí na velké množství místních skupin. „Vůdcem“ Národní potravinářské společnosti je R. Walther Darré, který je zároveň říšským vůdcem zemědělců. Každé regionální organizaci předsedá regionální vedoucí zemědělců, každé

okresní organizaci okresní vedoucí zemědělců a každé místní organizaci místní vedoucí zemědělců.

Správní orgány Národní potravinářské společnosti tvoří jedna ústřední kancelář se sídlem v Berlíně a 20 regionálních kanceláří se sídlem v jednotlivých okresech. Každý správní úřad je rozdělen na tři oddělení, z nichž každé se zabývá třemi již popsanými zvláštními funkcemi Národní potravinářské společnosti (tj. lidským prvkem, odborným prvkem a kontrolou trhů). Národní potravinářská společnost není ministerstvem vlády, i když jeho vedoucí je zároveň národním ministrem pro výživu a zemědělství. Ideál samosprávy je realizován uspořádáním, podle něhož regionální a subregionální „vedoucí“ pomáhají v čestné funkci při výkonu funkcí Národní potravinářské společnosti.

Zvláštní zájem - nejen v Německu, ale i jinde - je věnován kontrole trhu zavedené Národní potravinářskou společností, která je prováděna důsledněji než jakýkoli odpovídající systém zavedený v jiných částech světa. Dosažené úspěchy dokazují, že základní principy, na nichž je německý systém založen, jsou správné. Podle výpočtů Institutu pro studium hospodářského cyklu se výnosy z prodeje zemědělských produktů během tří let, které uplynuly od zavedení kontrolního systému, zvýšily z 6 400 000 000 na 8 800 000 000 říšských marek, zatímco ceny placené spotřebiteli neprošly nárůstem srovnatelným s přínosem, který získali výrobci.

Zvláštnosti systému tržní kontroly vycházejí z následujících skutečností:

Německo nemá ani velikost a přírodní zdroje takové země, jako jsou Spojené státy, ani zámořské impérium, jako má například

Velká Británie. Ačkoli se do značné míry industrializovalo, neopustilo svůj zemědělský základ. Její půda není příliš bohatá, a přesto musí uživit populaci čítající asi 360 obyvatel na čtvereční míli. Regionální rozdíly, zejména mezi hlavními centry produkce a spotřeby potravin, jsou velmi značné. Počet malých a středních zemědělských podniků je rovněž velmi vysoký, což zvyšuje obtížnost jejich organizace. Nelze tedy přijmout ani tržní politiku zámořských zemí s jejich nadprodukcí, ani politiku zemí spoléhajících na opatření na ochranu cenové hladiny. Bylo by chybou poskytnout jednostrannou pomoc zemědělcům a ponechat postavení spotřebitele v nezměněné podobě. Bylo třeba použít metodu usměrňování a kontroly dovozu a regulace hromadění zásob potravin, které nelze vyrobit doma. Kromě toho bylo třeba brát ohled na zvláštní sociální strukturu Německa, a to bylo možné pouze tak, že se organizace trhu stala velmi komplexní.

Zavedení této organizace představovalo značné obtíže. Jednotlivé trhy byly ve stavu hraničícím s chaosem. Téměř na všech z nich spekulativní povaha velkoobchodu přispívala k nedostatku řádné organizace. Nekontrolovaný vliv cen, které vládly na světových trzích, snížil ceny dosažitelné doma na ruinující úroveň a učinil výrobu nerentabilní. Bezohledná konkurence mezi obchodníky vedla k rozsáhlé platební neschopnosti, jejíž důsledky byly pro zemědělce velmi katastrofální. Nekalé obchodní metody a nadměrný počet zprostředkovatelů přispěly k dalšímu zhoršení situace, zejména ve „vylepšujících“ odvětvích.

Prvním krokem k obnovení zdravých podmínek byla reorganizace trhu s mlékem, kterou provedl národní komisař pro obchod s mlékem. Takto získané zkušenosti byly následně

využity při přípravě konečných předpisů. Je samozřejmé, že přitom byly náležitě zohledněny zvláštnosti místních trhů a jednotlivých mléčných výrobků. Byly stanoveny dodací podmínky mezi zemědělci, mlékárnami a maloobchodem. Byly stanoveny ceny a cenová rozpětí odpovídající práci, kterou jednotlivé úseky vykonávají, a kupní schopnosti spotřebitelů a sníženy nadměrné marže. Byly zrušeny nevýhodné podniky za náhradu a byly podpořeny podniky, které jsou v zásadě nezbytné pro hospodářské zájmy země. Zvláštní význam byl přikládán výrobě prvotřídního zboží a standardizaci. Nedávná výstava Národní potravinářské společnosti ve Frankfurtu poskytla přesvědčivé důkazy o vysokém stupni efektivity dosaženém těmito metodami. Ceny se nyní stabilizovaly, a to jak pro zemědělce, tak pro spotřebitele. To, co bylo ještě před nedávnem považováno za nemožné, se podařilo - například cena másla se již dva a půl roku nemění a totéž platí pro většinu ostatních druhů zemědělských produktů. Byly odstraněny zásahy spekulantů a zájmových skupin, zejména v obchodu s obilím.

Ceny již nepadají na dno, když je úroda obzvláště bohatá. Kvalita ani rozsah produkce jednotlivých zemědělců nepodléhá žádné kontrole. Může vyrábět, co chce a kolik chce. Regulace trhu mu vždy umožní prodávat za přiměřené ceny ty komodity, po kterých je všeobecná poptávka. Počet prostředníků v procesu distribuce se snížil na minimum. Během předchozí ekonomické éry byla výroba racionalizována. Dnes je nutné organizovat distribuci - a tedy i nabídku - zboží v souladu s diktátem zdravého rozumu, aniž by se jakkoli omezovala výroba. To umožňuje dosáhnout obrovských úspor, které pak mohou být využity ve prospěch výrobce nebo spotřebitele. Zvýšení výnosů

zemědělské produkce je způsobeno především těmito úsporami.

„Vedoucí“ tržních sdružení, jimž pomáhá výbor zastupující zúčastněné hospodářské zájmy, jsou odpovědní za správné uplatňování tržních předpisů, které jsou koneckonců pouze výsledkem úvah vedených na základě zásad zdravého rozumu. Mají sloužit - a také slouží - jak národním zájmům, tak zájmům dotčených hospodářských skupin, zejména zájmům výrobců a spotřebitelů. Od obchodníků se vyžaduje, aby byli spolehliví, měli odborné znalosti svého oboru a byli finančně stabilní. Tyto různé požadavky jsou zajištěny systémem licencí. Vznik nových podniků a rozšíření stávajících podléhá souhlasu tržních svazů, aby mohly být řádně chráněny zájmy celého národa. Tímto způsobem se předchází neúčelným investicím a podporuje se rentabilita podniků, které mají pro zemi zásadní význam. Značnou hodnotu je třeba přisoudit systému „vyrovnávacích příspěvků“, jehož počátky sahají do doby nepříliš dávné. Tehdy se prováděly srážky z cen mléka používaného k pitným účelům a tyto částky se využívaly ke zvýšení cen mléka používaného pro výrobní účely.

Tento systém se ukázal jako velmi úspěšný, protože díky milionům říšských marek, které byly na tento účel přesměrovány, je nyní možné přimět výrobce mléka v odlehlých oblastech, aby výrazně zvýšili objem své produkce. Je třeba poznamenat, že peníze použité na tento účel nepřispívají daňoví poplatníci, ale příslušné průmyslové odvětví. V některých případech byl systém využit k zavedení metod, které směřují ke zlevnění výroby.

Uplatnění jednotných zásad v celé oblasti výroby a spotřeby potravin poskytlo zemědělské politice nacionálně socialistické

vlády takový stupeň účinnosti, který byl dosud považován za nemožný. To znovu a znovu potvrzují zahraniční návštěvníci, kteří si dali za cíl studovat poměry přímo na místě, ať už přijeli zkoumat zásady, na nichž je založen systém řízení trhu, podpora efektivnosti zemědělství, zachování kulturních tradic nebo otázky organizace povolání. Diskuse o zemědělských problémech, s nimiž se potýkají jednotlivé země a jejichž řešení se všude bere do rukou, může být velmi plodná. Umožňuje příslušníkům různých evropských národů uvědomit si skutečnost, že všichni musí pracovat bok po boku na společném úkolu, a vyvolává v nich snahu přispět svým dílem ve prospěch všech.